

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1948/2019
20.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против туженог „Messer tehnogas“ АД Београд, чији је пуномоћник Гордана Стевић Дулић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 226/18 од 16.10.2018. године, у седници већа одржаној 20.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 226/18 од 16.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву П1 1327/17 од 16.05.2018. године, ставом првим изреке, тужба је одбачена као неблаговремена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Краљеву Гж1 226/18 од 16.10.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Краљеву П1 1327/17 од 16.05.2018. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, због које се ревизија може изјавити. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује тврњом о нејасним и противречним разлозима, ревизија се не може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Из списка се утврђује да је решењем туженог од 31.03.2006. године, тужоцу престао радни однос услед технолошких, економских и организационих промена код послодавца. Поводом престанка радног односа, тужилац је поднео тужбу Основном суду у Краљеву дана 14.11.2008. године, ради накнаде штете због злостављања на раду, односно због душевних болова насталих незаконитим отказом уговора о раду. Тај поступак је окончан одбијањем тужбеног захтева пресудом Основног суда у Краљеву П1 903/10, против које је тужилац искористио редовне и ванредне правне лекове. Предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка П1 903/10 поднет је дана 18.10.2017. године, због нових чињеница и доказа – налаза неуропсихијатра и специјалисте клиничке психологије од 18.09.2017. године, према коме тужилац у периоду од новембра 2005. године до краја јуна 2006. године није био способан да поступа рационално и да правилно штити своје интересе. Самим тим, није био у стању да схвати значај свог пропуштања да у законом прописаном року поднесе тужбу за поништај одлуке о отказу уговора о рад, због чега је пропустио законски рок за подношење тужбе. Решењем Основног суда у Краљеву, предлог тужиоца од 18.10.2017. године за понављање правноснажно окончаног поступка је одбијен, а тужба у овом спору, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, поднета је 20.09.2017. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су поступили нижестепени судови када су тужбу тужиоца одбацили као неблаговремену.

Према члану 195. ст. 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), који је био на снази у време доношења оспореног решења, против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан а кога запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора је 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Тужилац је за повреду права из радног односа сазнао најкасније до дана подношења тужбе у поступку П1 903/10 – дана 14.11.2008. године, па имајући у виду наведени датум и дан подношења тужбе у овом спору – 20.09.2017. године, правилно су нижестепени судови закључили да је протекао рок предвиђен чланом 195. став 2. Закона о раду за покретање спора пред судом, због чега је правилно тужба тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконито решење којим му је отказан уговор о раду однос, одбачена као неблаговремена. Преклузија тужачевог права на покретање судског спора наступила је 2008. године у односу на датум подношења тужбе за накнаду штете због злостављања на раду против туженог – послодавца, када је сасвим извесно знао за повреду свог права, о чему говори и чињеница да је поводом исте повреде права уместо тужбе за поништај отказа уговора о раду, поднео тужбу за накнаду штете због незаконитог отказа. При томе, настало обољење услед кога је тужичева животна активност била умањена, није довело до губитка правне и пословне способности тужиоца, тако да је могао да схвати значај својих радњи (пропуштања) и њихових последица. Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Туженом се не признају трошкови одговора на ревизију, у смислу члана 154. ЗПП, јер исти нису били потребни за вођење парнице, због чега је одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић